

Emnenr. 36

Tilleggsspørsmål nr.

Emne: Helsing-Fakler. Staf-før

Oppskr. av: Alb. Møen

(adresse): fr. Steinkjer

Fylke: Nord-Trøndelag

Herad: Skjåk (n. v.)

Bygdelag: Båli

Gard: Møen, Tjehången, Kvilheim

G.nr. 105 Br.nr. 1.-2.

A. Merk av om oppskrifta er etter eiga røynsle.

B. Eller om den er etter andre heimelsmenn: (ta også med alder, heimstad, yrke):

Kjeringu ho givne er så kall. heimelsmann:

SVAR

1. Når en svarer ja! på et spørsmål vil en ofte uvilkarlig se vedkommende spørger i øinene i modsetning til når det svarer nei! Da vil en for det meste vende blikket ned, eller sette nei kan avbrytningen en hovedgj. for.
2. Det er vel lidt forskjellig med dette. I min barndom for 60-70 år siden var det skikken å hilse i den alle huse, selv om en ikke kjente hverandre. I den senere tid er folk kommet mer og mer vekk fra denne gamle skik: å hilse.
3. Når mann og kvind, møttes var det manns pligt først og hilse. Derimot måtte den som var lengst bort først hilse først.
4. Det måtte jo bli f. eks. god morn. - god dag. eller god kvell. manst eldet eller kjønn.
5. Helsingmåten variste temmelig rene. No mere intim eller venenskapelig forholdet var mellom dem som møstes jo mere endøgt eller følels. ble lag. i helsinga. En tok aldrig av sig hica eller hatten når en hilst på en jævnaldrig. Men mødte en prestlen te dæmest, tok en av hica. Det var sløst den fremmedes pligt først å hilse. Hadde en et horn i siden til nogen f. eks. slorbunde eller brugs eier künde en gi pokker i helsing.

6. Hvis en eller arelangt. fraver (bondreise) mødt, en ven eller kjenning, künde en ofte lægg. lidt mer alvor (piiff) med helsinga end ellers og en lob av hua eller hatten.

7. Jo da hadde en søndags-formiddags - gåbord. - klean på ha en gjernu lidt mer høilid, alvor i helsinga.

8. Det er en skitok, som har holdt sig så længe en kan minnes: Ved alle høve på kirkebakken handhilst. en på hverandre ung og gammel, fattig og rik. Dertil var det jo en tilføielse ved høi tids - dage. f. eks. høit me yula - Nijuret - Pærke o. s. v. Var en på viljing slike dage blev hilst med hamma både store og små.

9. Har aldrig set nogen has klappet på aksla under helsinga. Men var det en serer ven eller kjenning, som netop hadde lit vünds tömt et eller annet sorgens bæger fite nedkom munde et klapp på aksla, som en slags tröst i sorgen med det same en skilles.

10. 11. Har ikke set nogen tutt av hatten under klokke - ringing. Men har (heldigvis) set det når en mødte begravelsesfølge.

12. Dette er mig helt fremmed

13. Ja her er det i det vist skedd adskillig forandring. For en a 10 maands alde siden var det jo bare: Gomorn - goddag og gøkvell. Nu blir for det aller meste saqt. gornün hele dagen, når en anoles. ja somme tider bare: morn. Ved en avsked eller som farvelhilsen er her omkring alle saqt.: Dü mä ha det så bra. Ofte er det forandret til: Dü mä ha det.

Her skal en tilføie noget som har vært og er nok så alminnelig: Takk for vist! Har en vært i bryllup, begravelse, gjestebüd o. s. v. og ofte længe

13. eller på breffor (møtes) noqen fra vedkommende. him
 må en ikke være nå takløs, at en glemmer å si:
Takk for rist. Om en går fra hverandre ut på for =
 middagen pleier en ofte å si: God middag.
14. 15. 16. Ved ikke om det en nå spesielt utvornmelig
 men sagt hele dagul å si: Mors. når en møtes.
 Men foruten mig er det mange som synes det
 en bakvendt å si: God dag! og Farvel!
17. Jo da alle disse talemåter nevnt i dette
 punkt er kjendt og bruket i bygdene her. Men
 en skylder å opplyse, at det mer og mer går
 av møter. en har likeom ikke tid til å si det.
 Som svar på dette bruktes kont og godt: Takk!
 Nei
18. Ya for det mest.
19. Det var stikk og bruk, at når den fremmede
 20. (gjæsten) sa farvel i slua og gikk da fulgt, alltid
 venten ut og ofte da tok en slitt frakke
 med ham. Da var det anledning til å komme
 inn på eventuelle hemmeligheter e. l.
21. I gammel tid brukte en aldrig å knytte på
 døre for en gikk inn. Nu er det blit mer
 almindelig.
22. Kom inn! eller Venne god! var svar.
23. Var vedkommende noqet- besøken ble han
 (hinn) stående til en ble bød: å sitte med!
24. De fleste var nå oppdraget, at en tok
 av hua straks en kom inn.
25. Du må da vær nå god å rett det!"
26. "Var vedkommende av noqet- høg bygd"
 ble flittet frem en mer "Sinnrikt" stot. 7480
27. Var det et fremstående individ" som
 kom hind, en si: Takk for at du så inn"
28. Var det rett "værdelig" folk som kom, tok
 kjøringa straks quibacken og frid. quibet stik at
 at slags stov vinnedis vint i slua (innvare)."

- 29. Som almindelig. (blev hjulpet av med ylenloiel-)
- 30. Far vel! - Du må leve så vel.
- 31. Blod en litteover for et litte melalende langf. eller langvanig avskil kind, en bli stående lenge med hanna i hverandre.
- 32. Er mig inkjendt. Men kan du nå lidt vel. Sal. hos smobben"
- 33. "Xmå barn kind, bli kjyst ved en avsked f.ks.
- 34. Nei!
- 35. Nei!
- 36. I tilfelde var det for både Njrdmad og lukkesens
- 37. Nei
- 38. Ved ikke
- 39. Har det en kjelt masse med barn
- 40. I tilfelde både den og den
- 41.42. Har aldrig det noe liknende
- 43. Bare mellom barn og foreldre
- 44. Til likte navn: gratulerer er myri kjingl F.ks. forlovetas - barnfødsel - festdage. fødselsdage v.v.v.
- 45. Se foregående
- 46. Ved begravelse pleier en si til gjensidende i kind: jeg kondolere. jeg hørt en gang en kjering, som hadde vist vanskeligheter med dette ord kondolere. Hun kjønt, i vei med: jeg kontolere (ikke så greit)
- 47.48. På vanlig måte. lidt forskjellig.
- 49. Hovidejsten. Skildetrekning
- 50.51. Noget forskjellig. Aldrig I og ven.

Ellerskrift

Det er trist og beklagelig, at det synes å bli mer skil med å hilse på hverandre. Kommen en inn i en heim hos fremmede, blir jo selvsagt hilst, men om en f.ks. ønskes i veien e.l. holder en kjøft. Den rasløse lia får vel bli skjult. ja! nå får jeg selv avslutte med en Nj års hilsen

7480
 Ell. Moen